

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Ordføreren for forespørgerne, hr. Keld
Albrechtsen.

Begrundelse

Keld Albrechtsen (EL):

Når vi har rejst den her forespørgsel, er det naturligvis på den baggrund, at Europa-Kommissionen i efteråret underkendte den danske anvendelse af miljøgarantien i sagen om mad-sminkningen.

Der skete jo det, som vi fra modstanderside har frygtet nøjagtigt ville ske, nemlig at det viste sig, at når der virkelig var brug for denne såkaldte miljøgaranti, så var den slet ikke den juridiske garanti, som tidligere udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen lovede befolkningen i 1986, da den blev indført, men så var det, viste det sig, kun en dispensationsbestemmelse, som allernådigst kan bruges efter forudgående godkendelse hos Europa-Kommissionen og i realiteten kun i sager, der ikke betyder noget.

Derfor har vi ønsket den her debat for at få rettet op på det problem, og fordi det jo i den forespørgselsdebat, der var i december 1997 om miljøgarantien forud for Amsterdamtraktaten, blev sagt af Socialdemokratiets ordfører, at hvis der blev problemer, var Socialdemokratiet klar til at fortsætte og få forbedret miljøgarantien på den næste regeringskonference.

Og fru Charlotte Antonsen sagde også dengang i 1997, at hvis der blev problemer med miljøgarantien, var Venstre også klar; »så må vi lave traktaten om igen«, sagde fru Charlotte Antonsen.

Så Socialdemokratiet og Venstre har altså lovet befolkningen, at hvis der blev problemer med miljøgarantien, skulle det laves om, og det er jo et simpelt løfte, som jeg naturligvis er sikker på at de to partier vil vedstå under den her debat.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Et lille historisk tilbageblik fortæller os jo, at miljøgarantien kom ind i Traktaten med Fællesakten i 1986. Baggrunden dengang var, at man med Fællesakten overgik til kvalificeret flertal for vedtagelser vedrørende det indre marked,

og derfor blev miljøgarantien bl.a. til efter dansk ønske.

I de følgende år opstod der jævnlig debat om bestemmelsernes nærmere rækkevidde. Kommissionen anlagde på flere punkter en mere snæver fortolkning, end den daværende danske regering gjorde, og i 1994 præciserede Domstolen så i den såkaldte PCP-sag Kommissionens rolle, når den bekræfter medlemsstaternes anvendelse af miljøgarantien.

Regeringen sendte i den anledning et notat til Folketingets Europaudvalg, hvori den justerede den hidtidige fortolkning af miljøgarantien på det pågældende punkt. Den hidtidige fortolkning var blevet meddelt Folketinget i december 1985. Sålså en ændring i fortolkningen som følge af Domstolens præcisering af sagen i 1994.

Der er ikke tvivl om, at den usikkerhed om fortolkningen, som på den måde kom til udtryk, var baggrunden for, at regeringen op til regeringskonferencen i 1996, altså den nuværende regering, krævede en præcisering af miljøgarantien.

Alle, der er til stede her, vil vide, at regeringen energisk forfulgte den målsætning under hele regeringskonferencen, og vi fik da også hen ad vejen flere lande til at støtte vores arbejde. Afgørende blev dog forhandlingerne i sidste runde på selve det afsluttende topmøde, hvor der var tale om en dansk mærkesag, og hvor regeringen måtte på banen i adskillige omgange med vore krav.

Resultatet? Ja, det blev, som vi havde foreslået, en række præciseringer af miljøgarantien. Det blev gjort klart, at garantien også skal omfatte Kommissionens retsakter, ikke kun Rådets og Europa-Parlamentets. Det blev gjort klart, at et medlemsland ikke behøver at have stemt imod harmoniseringen for at kunne påberåbe sig miljøgarantien. Det blev gjort klart, at miljøgarantien ikke alene kan bruges til at opretholde nationale bestemmelser, men også til at indføre nye nationale regler om beskyttelse af miljø og arbejdsmiljø.

Og så blev der, hvad man heller ikke skal underkende, indført en tidsfrist for Kommissionens bekræftelse eller forkastelse af de nationale regler. Fristen er på 6 måneder, der i særlige tilfælde kan forlænges til 12. Jeg tror godt, mange af Folketingets medlemmer kan huske, at der var temmelig mange eksempler på, hvor lang tid der gik, før Kommissionen kunne træffe en afgørelse.